

Szujó Norbert

A MOLY ÉJSZAKÁJA

"Azóta, hogy az örök Ég
Megáldott látnok-szemmel engem,
a bűn, a gonoszság művét
olvasom az emberszemekben."

/ Mihail Jurjevics Lermontov

Ma sem alszok. Csak fekszem az ágyon és hánykolódom. Körbepülök a szobát, halkan kilebegek a csukott ablakon, alattam elsuhan az utca, lágyan keringőzve kerülgetem az esőcseppeket, amelyek a levegőben állni látszanak. A szemközti ház fala mentén a magasba emelkedek, látom a víztől csillogó durva téglákat, majd a borult, szürke-fekete eget. Villámok hasítanak agyamba, szeretném átölelni őket, megérinteni, de villanásnyi az idő, amíg élnek, nem érhetném utol őket. Újra lebukok a házak közé. Megszűnik a fent és a lent, alattam úgy suhannak el a homályos ablakok, mint tájegységek, hegyek, völgyek. Bepülök egy törött ablakon és körbenézek a rég elhagyott épület belsejében. Középen tűz ég, vonzza a tekintetemet. A tűz mellett búzló emberalak kuporog - egy hajléktalan. Az jut eszembe, hogy milyen rossz kifejezés is az otthontalan. Mi ez itt, a leomlott elválasztó falakkal, a törmelékkal borított, csupasz padlóval, ha nem otthon? Az alak megmoccan - ha észre is vett, nem törődik velem. A tűz közelébe nyújta kesztyűs kezét, mintha meg akarná érinteni a ropogva táncoló lángokat. Kivesz valamit a tűzből - egy macska, vagy nagy méretű patkány lecsupaszított teteme. Szájához emeli és beléharap. Nem érzi, hogy forró, majszolni kezdi. A hús még néhol nedvesen csillog, tovább kellett volna sütni, de már nem tudott várni. Én sem tudok tovább várni. A mennyezeten lévő kis lyukon keresztül átsuhanva, újra az utcán találom magam. Emberek masíroznak. Lépteik felverik az éjszaka nyugodalmas csendjét. Kezükben fegyver. Ahogy betérnek egy panellakásba, az utolsó pillanatban beröppenek a becsukódó ajtó résén. Követem őket, fel a másodikra... vagy harmadikra, nekem nem számít. Berugnak egy ajtót, az odabent egy asztal körül ülő koszlott alakok szétrebbenek, mint ijedt madarak.

*Ne mozdulj!!
Elő a cuccot!
Kurva gyorsan!
Ne nyulkálj az asztal alatt, te rohadék!!
Kibaszottul iparkodjatok!!
Szétlövöm a kurva fejét!!!
A cuccc, bazd meg!!! A cucc...*

Nem tudom, melyik hang, melyik embertől származik.

Modtam, hogy ne ugrálj!

Őrjítő hangrobbanás... hullámai megtörik röptömet. Menekülni próbálok, de megzavarodok és elveszek a nyüzsgő alakok állandóan változó labirintusában.

*Bazd meg, ezt minek kellett?!!
Hozzátok ide a cuccot! Gyerünk!!*

Végre kijutok.

Ki az utcára, át az úton. Éppen sikerül kikerülnöm egy arra száguldó autó fényszóróját. A motorháztető felé emelkedve még elég időm van, hogy a szélvédőt is kikerüljem. Tovább repülök egy közeli panel mögötti kis parkosított részhez. Gyerekeket hallok izgatottan nyüzsögni. Körbeállnak valamit, lábaik között átlibbenve a kör közepére jutok. Egy kutyát látok, vékony kis hengerekből álló füzérral a nyakában. Továbbrepülök egy másik ház fala felé. A felrobbanó petárdák fénye megvilágítja a falat egy pillanatra, így meglátom a kis repedést, amin berepülhetek. Odabent vaksötét fogad, ösztönszerűen fényforrást keresek. Meg is találom, azt követve egy földszinti lakásba jutok. A konyhában teljesen öntudatlannak tűnő nő ül egy asztalnál, könnyöklő, megtört alakját csak a mennyezetről lógó lámpa fénye rajzolja ki. Bepülök egy sötétebb szobába. Az ablak előtt egy férfi

cigaretta végén felizzó parázs fénye által megfestett arcvonásaiból tudom, hogy ott van. Egy villám megvilágítja a szobát. Az ágyon fiatal lány ül és terdeit magához ölelve zokog. A plafont célzom meg. Nem látok rajta rést sehol, mégis áthatolok rajta, magasra és egyre magasabbra. Egy padlástérben lehetek, úgy érzem. A feltételezett tető felé igyekszem. Fehér láb suhan el előttem, majd egy test és egy élettelen arc. Egy nő felakasztott holtteste. Menekülnék, de minden irányban fellógatott testekbe botlok. Majd egy kéz kinyúl a sötétségből és ujjai körém fonódnak. Majd úgy érzem, összeroppan a világ körülöttem.

ARGHHHHHHHHHHH!!!

Mire háromig számolok, maga felébred!

ELSŐ RÉSZ

A FENEVAD ÉBREDÉSE

És valóban felébred, mint mindig, amikor Mendelson doktor elér a számolásban háromig. Kóvályog a feje, izzad, hányingere van.

Mi volt ez? - kérdezi, a válasz nem nyugtatja meg.

Éberáлом, a pszichotikumok hatására - mondja a doktor - *Ivott a gyógyszerekre. Nehezen magyaráztam meg, hogy ennek ellenére, miért ne küldjük át egy klinikára? Rákoppintottak a körmömre, elég fájdalmas volt.*

Beteg vagyok - mondja Ő. A doktor a tekintetét fürkészi, mintha ki akarna valamit olvasni a szokásos kétségbeesésen kívül.

Nem beteg, Collins. Legalábbis nem annyira, ahogyan régen sejtettük, sokkal rosszabb is lehetne a helyzet. Ha továbbra is beadom önnek a gyógyszert, akkor hamarosan újra rendes életet élhet. Mert ezt akarja, igaz? - a doktor vár a válaszra, kék szeme elhomályosul a szemüveg mögött - *Rendes életet élni.*

Többet nem végzünk regressziós hipnózist önön - ígéri a doktor, de mintha parancsolta volna - *Fölösleges. Csak visszatérnének a tévképzetei. Ez most egyszeri alkalom volt.*

Mármint, hogy a régiekhez hasonló látomásai voltak. Az Ön skizofréniája könnyen kezelhető, ha engedi, hogy segítsek, hamar túl lesz az egészen.

De ha nem hipnotizál többet - rebegi - *akkor hogyan ismerem meg ezt? Enélkül minden zavaros, csak hangok és kusza képek. Ha hipnotizál...*

Csak egy újabb álmot fedeznénk fel - vág közbe Stevens doktor - *Tucatnyi ilyen lehet, de nincs jelentőségük.*

Ez a részem.

Nem, Collins. Egy olyan világnak a része, amit el kell hagynia ahhoz, hogy kapcsolatot teremtsen a többi emberrel. Le kell küzdenie a késztetést, hogy alámerüljön elméje bugyraiba.

Ami odabent lakozik - mutat a páciens fejére - az hiba, rendellenesség. Mindenkinek a fejében van rendellenesség, valakinek sok, másoknak kevesebb. Valakit felemésztenek a saját képzelgése, magát nem fogják. Mert maga kivételes helyzetben van, leküzdheti őket. Van, akinek együtt kell élnie velük azért, hogy egyáltalán a körülötte élők normális életet élhessenek... vele. El tudja képzelni milyen lehet úgy felkelni reggel és megcsókolni a gyerekeit, hogy valaki figyelni önt a sarokból. Hogy az egyik gyereket nem csókolhatja meg, mert a felesége azonnal elvenné magától a másikat.. az igazit? Folytatjuk a kezelést, de ha még egyszer alkoholt fogyaszt az antidepresszánsok mellett, akkor leveszem Önről a kezem és ne tudja meg, milyen a pszichiátriai osztály némelyik klinikán! Magának saját orvosa van a Személyemben és csinos albérlete. Becsülje meg. Mindkettőt.

Megígéri a doktornak, hogy így lesz és haza megy villamossal. *Ilyenek a normális emberek?* - néz körül - *Ülnek és várnak, hogy megérkezzenek valahová, ahová más küldi őket?* Ahogy nézi az utasokat, eszébe ötlenek kamaszkora emlékképei. Az iskola, a szülei temetése, az első szerelem, melyről később azt hitte, hogy nem létezett - még azelőtt, hogy az egész életéről azt hitte, hogy nem létezett soha. És eszébe jut a három évvel fiatalabb Mendelson doktor. Szemmel látható fiatalabb volt, mára alattomos pókok szöttek hálót régen fekete hajába. Három év alatt? Mi történhetett? Soha nem akarta tudni a választ. Számára Stevens doktor tiszta volt, Őt nem gyötörhették csúf gondok, hiszen Ő felette állt a gondoknak. Ha ocsmány tévképzeteiket tudott eltüntetni, akkor holmi adóhatóságok, felesége esetleges félrenézése, a serdülő lányával folytatott zaklatott veszekedések meg sem kottyanhattak neki. A doktor erősebb volt bárkinél. *Nálam bizonosan* - motyogja, az egyik utas furán néz rá. Ő segített újra megtalálni önmagát. Bár már így sem szerezhette vissza elüldözött szerelmét, igazából ezt nem is bánta. Nem lett volna ugyanolyan többé. Pedig pont az kellene most is neki, hogy azt az időszakot visszakapja. Hogy annyi szín legyen most is az életében, egy árnyalattal sem kevesebb. De most minden szürke. Az emberek a legszürkébbek, ahogy itt ülnek és várnak, hogy nyíljon az ajtó. Bele sem mer gondolni, mekkora traumát okozhat egyiknek-másiknak, ha elnéz egy megállót. Kihülhet a vacsora,

lemaradhat az értekezletről, az ex-felesége megvonhatja a gyermekláthatást a sorozatos késések miatt. *Micsoda színpompás élete lehet egyeseknek!* Neki persze nem kell időben érnie sehová. A megállókra sem figyel, már a harmadikat nézi el. Mendelson Doktor persze azt mondaná, hogy figyeljen oda a környezetére és a külvilágra, hiszen abban kell élnie. El kell hagynia a tévképzetek zavaros, sötét univerzumát.

Egyszer s mindenkorra.

Hazaér, megvacsorázik, lefekszik az ágyra. Forog a plafon fölötté. Nem tud aludni, csak bámulja a plafont és közben arra gondol, milyen is lenne most légynek lenni a falon. Nézni a lenti mozaikvilágot, szaglászni a levegőt, baktériumokat szétköpködni, hullákba petézni. *Ha éjszakánként légy vagyok - morfondírozik - akkor miért nem mozaikban látom a világot? A filmekben a légy látása, mozaikszerű. A valóságban nem tudom, hogy van, de biztos nem lát jól a légy. Inkább szaglászik, szagokat lát. Éjszakánként én is szagokat érzek. Az emberek bűdösek, bűzlik tőlük az utca. Élesebben hallom a hangokat is olyankor és valahogy furcsán eltorzulva. Az emberek zajosak. Igen, azt hiszem, ez a lényeg. Zajokat látok első sorban és csak aztán szagokat. Az emberek zajosak, ha nem vernének folyton valami zajt, nem is tudnám, hogy léteznek. Nem látnám őket. Talán denevér vagyok, mert az lát zajokat. Meg a delfin, de egy delfin nem repül a város felett és amúgy is észrevennék. Persze a denevért is.*

Ha Mendelson most tudná, mire gondol, nagyon szomorú lenne. Vagy dühös. Soha nem látta még dühösnek. Ki kellene zárnia magából a tévképzeteket, amelyek már csak módosult tudatállapotban jelentkeznek. Az agya már kész lenne továbblépni, a lelke még nem. Vagy talán fordítva - ezt nem tudja. A lényeg, hogy valamiért még nem akar szabadulni. Két kézzel kapaszkodik a sötét örületbe és egyelőre hallani sem akar a kinti világról.

Lássuk csak, hogy is volt? - kezd el gondolkodni - Ki az ablakon, a szemközti ház faláig, aztán fel, újra le, onnan úgy 416 méter egy romos házig. Hihetetlen, milyen jól emlékszem a távolágra. Képzeletben precíziós műszer vagyok.

És emlékszik mindenre, a bent lévő hajléktalanra, a romház belső szerkezetére, a legkisebb lehullott vakolatdarabra is. *Van ott egy leomlott elválasztó fal - idézi vissza és máris maga előtt látja a betoncsomkból kiálló vasrudakat - Persze! Hisz' majdnem nekimentem az egyiknek.* Tehetne egy próbát, gondol bele. Elmehetne oda, ha van ott egyáltalán valami. Persze nincs, ezt tudja jól. Csak hallucináció volt az egész. De legalább sétálna egyet és megnyugodna végre. Aztán hazajönne és bevinné az antidepresszánsokat. Ezúttal vodka nélkül. Legalábbis nem 8 cent vodkával. Feláll az ágyról, pillanatra megáll, megvárja, amíg elmúlik a szédülés. Az előtérbe megy a fogashoz, leemeli barna bőrkabátját, kilép az ajtón és bezárja maga mögött. Égve hagyta az előtérben a villanyt. Egy éjjeli molylepke verdes idegesen. Megérintené a fényt, ami pedig halálát okozhatja.

416 méter a romos házig

folyt. köv.